

ת"פ 2150/2016 - מדינת ישראל נגד محمد מנצור, ג'אדי אבו סבית, אחמד אבו סבית, ראמי סובייחי

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 16-09-2015 מדינת ישראל נ' מנצור(עוצר) ו Ach
תיק חיצוני: 373507/2016

לפני כבוד השופט מוחמד עלי
מ雅思ימה
מדינת ישראל
נגד
נאשם
1. محمد מנצור (עוצר)
2. ג'אדי אבו סבית (עוצר)
3. אחמד אבו סבית
4. ראמי סובייחי (עוצר בפיקוח)

**החלטה בעניין בקשה החילוץ
רקע**

1. בגזר דין שניית בד בבד עם החלטה זו, הושטו על הנאשם 3 (להלן: **הנאשם**) עונשים הכלולים מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי לקורבנות הערירה. בהחלטה זו, שניתנת חלק בלתי נפרד מגזר הדין, תידן בקשה המ雅思ימה לחילוץ רכב ששימש לביצוע העיררות.

2. הרקע לבקשתו, הרשותהו העונש בעבירות של סיוע לפריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גנבה לפי סעיף 407 (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) בשילוב סעיף 25 וסעיף 31 לחוק העונשין; סיוע לפריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גנבה לפי סעיף 407 (ב) לחוק העונשין בשילוב סעיף 31 לחוק העונשין; החזקת מכשירי פריצה לפי סעיף 409 לחוק העונשין; היזק לרכוש במאזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין; קשירת קשר לעשות פשע לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין.

3. להלן פרטי העובדות הרלוונטיות לעבירות בהן הורשע הנאשם (כעולה מכתב האישום המתווך כנ/3). במועדים הרלוונטיים לאישום, היה בבעלות המתלון-מטוסיאן, בית מלאכה לייצור תכשיטים בבניין משרדים בנשר (להלן: **עסק התכשיטים**). העסק היה צמוד לעסק אותו החזק המתلون-אטיאס וייעד אותו למכירה (להלן: **הrik**). על פי עובדות כתוב האישום, החל מתאריך 23.8.2016 או בסמוך לכך, קשור הנאשם יחד עם שלושה נאים נוספים, קשור לעשות פשע: להתפרק לעסק הריק ומתחכו להתפרק לעסק התכשיטים באמצעות שבירת קיר המפריד בין שני בתיה, בכונה לבצע פשע. במסגרת הקשר ולשם קידומו, הגיעו הנאשםם ביום 27.8.2016 סמוך לאחר חצות, ברכב מסווג סקודה שייר לנ来宾 2 (כך נתען בכתב האישום ולכך ידרש בהמשך), לרחוב המסילה בנשר, כשהם

עמוד 1

מצודים בכל פריצה רבים הכלולים: מברגים שטוחים, זוג מספרי פח, מכפתית פטנט, מכשירי חיתוך, דיסק חיתוך, פטיש 5 ק"ג ולומ (להלן: **מכשירי הפריצה**). מיד לאחר מכן פרצו הנאים 2, 1 ו-4 בצוותא חדא לעסוק הריק, כאשר הנאים סייע להתרצות. שניים מן הנאים (1 ו-2) עלו לגג הבניין בו מצויים בתו' העסק, כשהם מסתיעים בסולמות וירדו מהאגן לכיוון חלון העסק הריק - שלא היה מסורג בשונה מחלונות עסק התכשיטים - בעזרת חבל שקשרו על הגג. השניים החדרו חפץ בין מסגרת החלון לנוף החלון, פתחו את חלון העסק הריק ונכנסו לתוכו. לאחר מכן ניסו הנאים 2, 1 ו-4 להתרץ לעסוק התכשיטים - בעוד הנאים מסיעים בהתרצות - כשהם נמצאים בתו' העסק הריק. נאים 1 ו-2 החלו לבצע חיתוך של קיר גבס והבלוק אשר מפרידים בין שני העסקים וזאת להיכנס לעסוק התכשיטים ולגנוב מתוכו רכוש. לאחר שהנאים 1 ו-2 הספיקו לגרום נזק גדול לקיר המפריד בין שני בתו' העסק, החלה האזעקה בעסק התכשיטים לפעול והמתلون מתוסיאן והמשטרה קיבלו התראה על הפעלת האזעקה. בכתב האישום צוין כי לקיר המפריד בין העסקים נזק רב: נשר קיר גבס חיצוני שרוחבו בחלק העליון 50 ס"מ לעruk ובחלק התיכון 60 ס"מ לעruk. אורך קיר הגבס החיצוני שנשבר 90 ס"מ לעruk; רוחב קיר גבס פנימי שנשבר 40 ס"מ לעruk; אורך קיר גבס פנימי שנשבר 78 ס"מ לעruk; אורך חתך בקיר בлокים 40 ס"מ לעruk; עומק חתך בקיר בлокים 6 ס"מ לעruk. במקביל לאיורים שפורטו לעיל, נותרו הנאים ונאם 4 ברכב באיזור בתו' העסק, ותפקידם היה לאבטוח את מימוש הגנבה, לסתוף ולהתריע בפני נאים 1 ו-2 על נוכחות משטרת. בהמשך לכך, בשעה 4:35 לעruk ברחוב מקלף בנשר, אשר נמצא בסמיכות לרחוב המסילה בו מצוי המבנה שבו בתו' העסק, עוכב הרכב שבו היו הנאים ונאם 4. נאם 4 שהוא בתו' הרכב החzik בידו מכשיר "מירס". בהמשך לכך נאים 1 ו-2 נעקרו על ידי כוחות המשטרה כשחדרו בתו' העסק הריק. בחיפוש בתו' העסק הריק נתפס מכשיר מירס מסווג בהנמכת התקורה. מכשירי המירס שימשו את הנאים לייצור קשר ביניהם בזמן ביצוע הפעולות המתוארות בכתב האישום. לבסוף, בכתב האישום צוין כי עסק התכשיטים אלו ניסו הנאים להתרץ הcil בין היתר כספת שבתוכה תכשיטים בשווי מאות אלפי שקלים וכן שיקים דוחיים בסך מאות אלפי שקלים.

4. במסגרת החקירה שנוהלה ביחס לאיום הנוכחי, נתפס הרכב מסווג סקודה מס' רישוי 53-597-75 (להלן: **הרכב**) אשר המאשימה עותרת לחילותו. הودעה על דבר כוונת החילוט נכללה בכתב האישום, שם ציינה המאשימה כי בכוונתה לבקש את חילוט הרכב לפי סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: **פסד"פ**).

מהלך הדיון וטענות הצדדים

5. בישיבה שהתקיימה ביום 13.8.2017 העלה הסגנור טענה לפיה מי שעשה שימוש ברכב הוא נאם 2 שאף נתפס בתו' הרכב, ומאחר שענינו של נאם 2 צורף לתיק אחר שמתנהל בבית המשפט בחיפה, קיימ ספק באשר לסמכות בית המשפט להידרש לבקשה. עוד צוין על ידו בהקשר זה כי תלואה ועומדת בקשה להחזרת הרכב שהוגשה במסגרת ההליך שמתנהל בבית המשפט בחיפה. המאשימה התנגדה לטענת הסגנור וציינה כי הרכב רשום בבעלותו של מרואן שקור (להלן: **קור**) אך נמכר לנאם. בהחלטה שניתנה על ידי בתום הדיון ציינתי כי **"קיומה של בקשה תלואה ועומדת להחזרת הרכב, שהנה בקשה שמכוונת לממן סעד זמני עד לדין בבקשת לחילוט הרכב, אין בה כדי למנוע דיון בבקשת החילוט"**. עוד קבעתי לעניין הטענה כי נאם 3 אינו הבעלים של הרכב ובשאלת סמכות בית המשפט כאן להידרש לטענה, כך -

"ambil לקבע מסמורות בעניין זה, ובשאלה עד כמה הדבר רלוונטי לסמכות לדון בבקשת הilities ולאור חילוקי הדעות הקיימים בשאלת האם הנאשם 3 הוא הבעלים של הרכב או נאשם 1, ובשים לב לכך שקיימים טענים נוספים אפשריים לזכות ברכב, איני סבור כי קיימת מניעה לכך שמותב זה ידון בבקשת הilities. עם זאת טיעונים בעניין זה ישמעו מכלול הטיעונים בבקשת גופה והתייחסות לעניין תinent במסגרת ההחלטה בבקשת הilities".

6. בהמשך להחלטה זו קבעתי דיון בבקשת הilities ליום 18.9.2017 ולאותה ישיבה הוריתית על זימון הבעלים הרשותם של הרכב, נאשם 1; בנק דיסקונט בע"מ ובנק המזרחי (שטען כי לטובת אחד מהם רשום שעבוד על הרכב); וכן כל טוען אחר אפשרי לזכות ברכב.

7. בישיבת יום 18.9.2017 לא התיצב הנאשם. באותה ישיבה התייצבו שkor ונאשם 2. זה האחרון הודיע כי הרכב לא קשור אליו וכי אין הוא טוען לשום זכות בו. שkor ציין כי הוא היה הבעלים של הרכב והרכב עדיין רשום על שמו. שkor ציין כי הוא נטל הלוואה בסך 100,000 ₪ שסכום הפירעון החודשי שלה הוא 3,000 ₪. לדבריו הוא החל לפrou את ההלוואה אך בשל מסויים מכר את הרכב לנאשם ולא קיבל את תמורהו, שכן הוא הבטיח לשלם לו את הכספי אף בין לבין עצר. שkor טען כי הוא המשיך לפrou את ההלוואה, פרע את רובה המכרי ונותרו שלושה תשלוםים לסילוק ההלוואה. עמדתו של שkor כי הוא מתנגד לחייב את הרכב ומבקש שהרכב יוחזר לידי.

8. המשך דיון בבקשת נקבע ליום 1.11.2017, ישיבה שנערכה גם לティיעונים לעונש. בדיון זה זומנו הצדדים הרלוונטיים שלא נכחו וכן שkor. לשיבה לא התיצב אף אחד מלבד הנאשם ונציג בנק המזרחי שהתרבר שלטונו רשום השעבוד על הרכב. מר שלו מטעם בנק המזרחי מסר כי אין לבנק התנוגות לחייב את הרכב ובתנאי שלבנק תועבר תחילה יתרת ההלוואה בסך 12,000 ₪ - דרישת לה הסכימה המאשימה. מר שלו מסר פרטים והציג מסמכים לגבי ההלוואה שנטל שkor. הוא הבHIR כי ההלוואה עמדה במקור ע"ס 100,770 ₪ והוא נלקחה על ידי שkor במסגרת חשבן "יעודי" שנפתחה אך לצורך ההלוואה. כן הבHIR נציג הבנק כי ההלוואה משולמת כסדרה וכי התשלום החודשי עומד ע"ס של כ-2,300 ₪; וכי על פי ההפניה של הסוכנות ממנו נרכש הרכב, שוויו של הרכב בעת רכישתו היה 150,000 ₪. בנוסף הציג נציג הבנק מסמכים שסומנו תנ/1, נ/3/1.

9. הן בטיעונו בעל פה והן בכתב, ביקש ב"כ המאשימה להורות על חיילות הרכב לטובת אוצר המדינה. לטענתו, יש לדחות את בקשה שkor להשיב את הרכב לידי שכן הרכב נמכר לנאשם והטענה כי שטמורת הרכב טרם שולמה אין בה כדי להסביר את הבעלות לשkor, שכן הסכם המכר לא בוטל. כן נטען שלאור אי התיאצבות שkor בדיון יש לראותו כמי שווייט על בקשתו להשיב את הרכב לידי. ב"כ המאשימה טען כי עובדות כתוב האישום מלמדות שהרכב שימש אמצעי מרכזי לביצוע העבירות דבר שמדובר עיליה לחייב. תשלום שלמות התמונה י הציין כי בהתאם להחלטה קודמת, המאשימה הגישה לתיק בית המשפט מוצגים שעיליהם בבקשת הilities.

10. הסגנור טען, כי שkor התיצב בדיון הקודם ועל כן לא ניתן ללמידה מי התיאצבותו וייתור על טענתו לזכות ברכב. לדברי הסגנור, מכירת הרכב על ידי שkor לנאשם בוצעה שבועיים לפני תפיסתו והבעלויות בו טרם עברו לנאשם

משמעותו של פסק דין ההלואה. נטען עוד כי הנאשם הבטיח להמשיך לעמדת תשולמי ההלוואה, אך בפועל שkor המשיך לפrou את ההלוואה ובתוך כר שלים כ-38,000 ₪, לאחר תפיסתו. בנוסף לסכום אלה הספיק שkor לשלם לפני מכירת הרכב סך של 50,000 ₪ בגין ההלוואה. לגשת הסגנור, הרכב שימש רק להסעה, לא נتفسו בו כלים ולא הועברו בו "אינסטרומנטים". לבסוף, הסגנור העיר כי שווי הרכב ביום הוא כ-60,000 ₪.

11. לאחר תום הטייעונים הגיע הסגנור ביום 19.11.2017 "הודעה" אליה צירף לוח סילוקין של ההלוואה ממנו עולה כי ההלוואה המשיכה להיות מושלמת כסדרה.

דין והכרעה

12. לאחר שעניינו בטענות הצדדים ובראיות שהונחו לפני, הגעתו למסקנה שיש לקבל את עתירת המאשימה ולהורות על חילוט הרכב. אפרוש תחילת את הרקע הנורטיבי הנדרש ולאחר מכן אגש להכריע במקרים שבין הצדדים.

הרקע הנורטיבי

13. סע' 39 לפס"פ קובע כללן:

"(א) על אף האמור בכל דין, רשיי בית המשפט, בהתאם על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החycz' שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחycz' או לגביו הוא בעל החycz'; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם.

(ב) ניתן לחycz' כשרבע עד ביצוע העבירה או באמצעות לביצועה ולא חל עליו אחד התנאים האחרים האמורים בסעיף 32, לא יחולט אלא אם החycz' ניתן מאות בעליו, או מאות המחזק בו דין, או על דעתו, כשרבע بعد ביצוע העבירה שעליה הורשע הנידון, או באמצעות לביצועה, או بعد ביצוע העבירה אחרת הקשורה בעבירה שבה הורשע הנידון, או באמצעות לביצוע העבירה האחרת; ואין נפקא מינה אם ביצע הנידון את העבירה האחרת ואם לאו, ואף אם לא נתכוון לבצעה.

(ג) צו חילוט לפי סעיף זה יכול שינוי בין בגור דין ובין על פי עתירה מטעם טובע".

14. סע' 39 לפס"פ מפנה לחycz' שנתפסו לפי סעיף 32, ועל כן יש לקרוא אותו ביחיד עם סעיף 32(א) לפס"פ הקובל כי: "רשיי שוטר לתפוס חycz', אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חycz' עברה, או עמדים לעבורה, עברה, או שהוא עשוי לשמש ראייה בהליך משפטי בשל עברה, או שינוי כשרבע بعد ביצוע העבירה או

כאמצוי לביצועה". סעיף 32 לפס"פ קובע אפוא את הזכות הדינית של המשטרה לסתור ולהחזיק חycz' במהלך החקירה, כאשר קיימים יסוד סביר להניח כי התקיים אחד מ אלה: **נערבה עבירה או עמדים לעבור עבירה באותו חycz'; החycz' ניתן כשר בעד ביצוע עבירה או כאמצוי לביצועה; החycz' עשוי לשמש ראייה בהליך משפטי.**

מנוסח סעיף 32(א) לפס"פ ניתן ללמידה על התכליות השונות שתפיסה חycz' באה לקדם. יש והתפיסה מניעתית - תפיסת החycz' לפני ביצוע העבירה כדי להשלו או להשמידו בעתיד לשם מניעת ביצוע עבירה נוספת נוספת בו; יש והוא באה לשרת תכליות עונשנית - במצב בו הנכס מוכתם בפועלות עברינית ויש כוונה להשלו בעתיד חלק מהאונש; יש והתכליות היא ראייתית - לשם הצגת הנכס או חלקיו כראייה בהליך המשפט. לתכליות השונות ראו: בש"פ 6686/99 **עובדיה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(2) 464, פסקה 5 (2000) (להלן: עניין עובדיה); בש"פ 342/06 **חברת לרגו בע"מ בע' מ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, בע"מ נ' מדינת ישראל בע' מ' מדינת ישראל, פ"ד נה(1) 12.3.2006) (להלן: עניין לרגו). ברור כי חycz' שנתפס יכול לשמש ליותר מתכליות אחת. לדוגמה, אפשר שהחycz' יתפס כדי ישמש בעתיד כראייה וגם כדי לבקש את חילותו לאחר מכן. יכול גם להתקיים מצב בו התכליות תשתנה בשים לב לנוקודת הזמן בה נבחנים הדברים.

15. קיימת זיקה בין סמכות התפיסה הדינית לבין סמכות החילוט המהוית. כאמור, סעיף 39(א) לפס"פ מעניק סמכות לחلط חycz' שנתפס בהתאם לסעיף 32 לפס"פ, ככלומר אם עסקין בנכס בו נערבה עבירה, או שהנאשם התכוון לבצע בו עבירה, או שניתן כשר בעד ביצוע עבירה או כאמצוי לביצועה. סעיף 39 לפס"פ קובע כי ניתן להורות על חילוט הנכס שנתפס לפי סעיף 32 אם הנאשם הוא בעליו של הנכס וההרשעה היא במעשה עבירה שנעשה בחycz' או לגביו. סע' 39(ב) לפס"פ קובע כי ניתן לחلط נכס שלא חל עליו סעיף 32 (בין היתר כאשר הנאשם אינו בעליו של החycz'), אם החycz' ניתן מאת הבעלים או המחזיק בו כדי או על דעתו, כשר بعد ביצוע העבירה בגיןה הורשע הנאשם, או כאמצוי לביצועה או بعد ביצוע עבירה אחרת הקשורה בעבירה שבה הורשע הנדונן, או כאמצוי לביצוע העבירה האחרת (ראו לעניין זה: ע"פ 545/99 **סרג נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(1), 507 (1999)).

16. הוראות הפס"פ שהובאו לעיל קובעות את הסמכות. שאלת נפרדת היא אופן הפעלת הסמכות (השוו: ע"פ 344/88 **יצחק אולמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מד(3), 27 (1990)). סעיף 39(א) קובע כי בית המשפט " רשאי" להפעיל את הסמכות, והשאלה היא אפוא, כיצד יש להפעיל את הסמכות, מה השיקולים הרלוונטיים ומה הקווים המנחים להפעלת הסמכות?

17. נעמוד קודם על תכליות ומהותו של החילוט הקבוע בסעיף 39 לפס"פ (להבדיל מהסמכתה הקבועה בסעיף 36; ראו בש"פ 321/02 **abbo שארב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(4) 193 (2002)). סעיף 39(א) לפס"פ קובע כי "רשות בית המשפט, בנוסף לכל עונש שיטיל..." להורות על חילוט. בהתבסס על האמור קבע בית המשפט העליון כי חילוט הוא חלק מהאונש. בע"פ 1982/93 - **בנק לאומי לישראל בע' מ' מדינת ישראל**, פ"ד מח(3), 238 (1994), פסקה 6 צינו דברים אלה:

**"עינינו הרוות, שאמצוי החילוט נועד לפגוע - פגיעה עונשית מובהקת -
במעורבים בעשייה פלילתית, שבינם לבינה התקיימה אחת משתי זיקות אפשריות:**

זיקה לעבירה, או זיקה לחפות שבodium הוקדש לצורך ביצועה של עבירה. צו לחייב חפות של מי מהמעורבים מן הסוג הראשון עשוי, כמובן, להינתן רק אם בוצעה העבירה המסוימת (או, למשל, נעשה ניסיון לביצועה). לא כן צו לחייב חפות של מי מהמעורבים מן הסוג השני. כאן עשוי הצו להינתן גם אם לא בוצעה העבירה שלביצועה הוקדש החפות, ואף אם מי שקיבל את החפות (כשבר بعد ביצועה או אמצעי לביצועה) כלל לא התכוון לביצעה. במקרה דא מועד צו החייב להעניש את בעליו (או מחזיקו החוקי) של החפות, לא על זיקתו לביצועה של העבירה, אלא על הקדשת החפות למטרה הקשורה לביצועה של עבירה".

ראו גם: רע"א 4096/04 בוטח נ' מדינת ישראל פרקליטות מסוי וככללה תל אביב, פ"ד נת(1) 913 (2004); ע"פ 4148/92 מועד נ' מדינת ישראל, תק-על 94(3) 779 (1994) (להלן: עניין מועד); בש"פ 2757/03 סלמאן נ' מדינת ישראל, תק-על 2003(2) 772 (2003).

18. על מטרותיו השונות של ה啻לות עמד בית המשפט בע"א 6212/14 מדינת ישראל נ' ג'סاري (פורסם בبنבו, 8.1.2016) ובין היתר מנה את התקלית שבאה ל"מנוע מצב בו חוטא יצא נשכר, להוציא בלעו הבלתי-חוקי של אדם מפניו, לשולל את התMRIץ לביצוע עבריות, ולהרתיע"; ומטרת מעין עונשית למען "ידע העברין הכלכלי אל-נכון כי הסיכון המקסימלי הצפוי לו, אינו רק החלטה שיפוטית המאלצת אותו להיפרד מפיירות שהפיק מביצוע העבירה, אלא כי הוא נתון בסיכון של פגיעה כלכלית בעקבות ביצוע העבירה באמצעות כל ה啻לות שהמחוקק העניק לרשות האכיפה".

19. בנוסף יש לבחון את תוכנות ה啻לות ביחס למהות העבירה שבוצעה, חומרתה ותוצאותיה. הרעיון מאחורי סמכות לחייב, קשור בכך שהוא חפות הוכתם בעבירה, על פי הנסיבות המצוינות בסעיף 32 לפס"פ, ומכאן שאין להшибו לבעליו, בין אם כדי למנוע ביצוע עבירה בעתיד ובין אם רק לשם הענשתו על ביצוע העבירה תוך שימוש באותו חפות. עניין לרנו, פסקה 8, שדן בשלב הראשון של התפיסה, צינו דברים אלה, היפים גם לענייננו: "**תפיסט חפות** לצורך חילוטו לאחר מכן שהוכתם בכתם עבירה, בין כיוון **שימוש לביצוע העבירה**, בין שניתן שכיר בעד ביצועה, ובין שניתן **אמצעי לביצועה**, צופה פנוי עתיד ההליך המשפטי וסיומו. תפיסה זו מיעדת לאפשר למערכת אכיפת החוק למשוך את סמכות הענישה שניתנה בידי בית המשפט לחילוט חפות הקשור בעבירה במסגרת העונש הנגזר על העברין, ומקפת את גישת המחוקק לפיה פגיעה בזכות הקניין לגבי חפות שהוכתם בעבירה מבטאת עונש ראוי בנסיבות מתאימות". אמת המידה אפוא, היא "במהותה ובעוצמתה של הזיקה בין החפות לבין העבירה וחומרתה של העבירה, הינו במקרה כגון זה שבפנינו עולה השאלה באיזה מידה שימוש הרכב באופן מהותי לביצוע העבירות שבוצעו" (עניין מועד).

20. לשם הפעלת סמכות ה啻לות יש לבחון אפוא, את המידה בה הוכתם החפות בכתם המעשה העברייני והזיקה שבין החפות-הנכס לבין ביצוע העבירה, הכל על רקע ה התקלית שלשמה נעוד ה啻לות. במסגרת זו יש לשקל בין היתר את השאלות הבאות: עד כמה היה החפות משמעותי ביצוע העבירה ועד כמה תרם לתוצאות שגרמה העבירה; עד כמה ס"יע החפות או הקל על ביצוע העבירה; האם לחפות היו תכליות ושימושים נוספים; האם מדובר בחפות שיעיקר יותרו הוא

לשימוש עברייני (מכונות מזל, סכין, כלי נשק מאולתר, חומר נפץ וכו'); מה הסיכון שבעתיד ישמש החפש לביצוע עבירות נוספות; אי החקיota שבהחזקת החפש על ידי הנאשם; שוויו של החפש ועוד.

21. בחילוט הרכוש יש משום פגעה דרסטיבית בKENNIIN של אדם, שכן בסמכות החילוט יש כדי להפקיע את רכשו של האזרח. משום כך נדרש איזון בין התכליות לשמן נועדה סמכות החילוט לBIN זכויות ואינטרסים אחרים ובראשם זכות הKENNIIN. בעניין **עובדיה** ציין בית המשפט העליון הדברים הבאים:

"תפישת חפצים והחזקתם בידי המשטרה וכן חילוטם על ידי בית המשפט נבחנת לאור תכליין של הוראות הדיון הרלבנטי, הזכיות המהוותיות והאינטרסים השונים המשמשים בזירה. כל זאת במסגרת העקרונות הכלליים של השיטה. בכל מקרה יש לעรอง איזון ראוי בין ההגנה על הזכות הקניינית של הפרט לבין האינטרס הציבורי שבמניעת ביצוע עבירות בעזרת חפצים המאפשרים את ביצוע."

22. אמרת מידה נוספת נסافت שיש להתחשב בה במסגרת הפעלת הסמכות - נוגעת למידתיות ונסיבות הפעלת הסנקציה. לדין בעניין המידתיות ונסיבות בדיקון בחילוט ראו גזר הדיון שנייתן על ידי בת"פ (שלום קריות) 15-03-18163 מדינת ישראל נ' סוריולוב (2015.11.7). בין היתר יש לזכור שחילוט הוא חלק מהעונש ויש לבחון את החילוט ביחס ליתר רכיבי העונש המוטלים, במיוחד במקרים של פגיעה כלכלית, ולעורך איזון בין כלל מרכיבי גזר הדיון. מכאן, ועל אף האפשרות לדין בחילוט בנפרד מגזר הדיון, "**יש לנשות ולשלב בקשה חילוט לשלב הדיון בגזר הדיון**" (עניין מועד) וראו גם בעניין זה: ע"פ 1000/15 אבו אלחווה נ' מדינת ישראל (פורסם ב公报, 3.7.2015).

ובחרה למקרה שלפניינו

23. לאחר שנתמלהה הסאה - עד כדי הוגשה - ברקע הנורמטיבי הנדרש, נשוב ונבחן את המקרה שלפניינו. כפי שצווין בפתח הדיון אני סבור כי יש להורות על חילוט הרכב.

24. עיון בעבודות כתוב האישום בו הודה הנאשם מעלה כי הרכב שימוש אמצעי חשוב לביצוע העבירות. הנאים הגיעו למקום ביצוע העבירה באמצעות הרכב ובסעיף 3 לכתב האישום צוין כי הנאים הגיעו "casus" מצידם בכל פריצה רבים בדמות מברגים שטוחים, זוג מספר פח" ומכשירים נוספים לרבות כלים לחיתוך, אשר אמורים היו לשמש לפריצה. בנוסף, וכעולה מכתבי האישום, בעודו הנאים עוסקים בביצוע פריצה ובכלל זה נאים 1-2 על גג המבנה והשתלשו באמצעות חבלים לכיוון בת העסק, הנאשם נואשם 4 נותרו ברכב באזור בת העסק ותפקידם היה לאבטחה, לtcpact ולהתריע. מדובר הפעולה מיום 27.8.2016 שצורף על ידי המاشמה חלק ממוצגיה לעניין בקשה החילוט, עולה שכח משטרת עצר את הרכב שהוא באזור בת העסק, ובתוך הרכב היו הנאשם שנרג ברכב ונאים 4 שנסעו עמו. התמונה המצטנירת אפוא כי לרכב הייתה מעורבות עמוקה בביצוע העבירות וניתן לראות בו ככל שהוכתם בביצוע העבירות, ועל כן לא רק שקמה סמכות לחייב אלא שחייבתו ראוי ואף מחויב המציאות.

.25 מהראיות עולה כי הנאשם הוא בעליו של הרכב. אין חולק, כי הרכב רשום בבעלותו של שקר משרד הרישוי. אין צורך כי הרישום במשרד הרישום אינו קונסטיטוטיבי (ע"א 448/74 **אותו בהה שותפות למסחר בכלי רכב נ' לקי דרייב בעמ'**, פ"ד ל(2) 207 (1976)) ואינו מעיד כי מבחינה קניינית הבעלות בו היא של שקר. לשם רכישת הרכב נטל שkar הלואאה מבנק המזרחי שנפרעה בתשלומים חדשים. מדברי נציג הבנק ומהמסמכים שהוגשו על ידו עולה כי שkar רכש את הרכב בחודש פברואר 2015 בשווי של כ-150,000 ₪, במעמד הרכישה נטל הלואאה ע"ס 100,770 ₪ ולשם הבטחת פירעונה שעובד הרכב לטובת הבנק. פירעון הלואאה היה אמר לhetבצע ב-37 תשלומים חדשים, ובהתאם ללוח הסילוקין שיעור כל תשלום הוא כ-2800 ₪ (ראו במכלול תנו/3).

.26 לפניו תפיסת הרכב, הרכב היה בבעלות שkar ונמכר לנאים. זו נקודת המוצא והמשימה לא סתרה קיומו של מצב דברים זה. אמנים בכתב האישום צוין בטעות כי הרכב שייך לנאים 2, אך כאמור נאים 2 לא טוען לזכות ברכב, הריאות מלמדות שהרכב נמכר לנאים וכך הייתה התיחסות הצדדים בפועל במהלך טיעוניהם. כבר בהודעה במשטרת מיום 28.8.2016 צוין שkar כי הוא מכר את הרכב "בין רביעי או שישי לשבת בשם אחמד אבו סבית תමורת מאה וחמש אלף שקלים". באוטה הودעה מסר שkar כי הוא עדין לא קיבל תמורה והוא אמר לקבל את התמורה בעוד מספר ימים. שkar ציין כי על הרכב קיימים שעבוד. בנוסף צוין כי ביןו לבין הנאשם אחיו נאים 2 היכרות רבת שנים והם חברים. צוין כי בחקירותו במשטרת נשאל נאים 2 לזקתו לרכב אך שמר על זכות השתקה כמו לגבי יתר הנושאים. הילוך דומה נקט הנאשם.

.27 העובדה כי הרכב נמכר לנאים על ידי שkar והחזקת הרכב נמסרה לנאים, מנביעה את המסקנה כי הרכב הוא בבעלות הנאשם, זאת לנוכח האמור בסעיף 33 לחוק המכר, התשכ"ח-1968 הקובע כי "**הבעלות בממך עוברת לקונה בנסיבות, אם לא הסכימו הצדדים על מועד אחר או על דרך אחרת להעברת הבעלות**". יתרה מכך, על אף ששkar טוען כי הוא לא קיבל תמורה בגין הרכב, הוא לא נקט בהליך לביטול המכר או בהליך אזרחי להשבת הרכב לידיו, זאת מקום שידע כי הרכבnpos בידי המשטרה ובគונת המדינה לבקשתו (יובהר כי עוד ביום 11.1.2017 התקיים דיון בבקשת שkar לשחרור הרכב וביקשתו להסביר את הרכב לידי נדחתה). שkar אף לא הניח תשתיית עובדתית רואה שיכולה ללמד על עדיפות זכויותו על פני הצורך בחילות הנכס. האמת תאמיר כי עמדתו של שkar מעוררת קשי. מצד אחד טוען שkar כי הוא מכר את הרכב לנאים ולא קיבל תמורה, מצד שני, לטענתו, הוא המשיך לפרק את הלואאה כשהרכב לא בחזקתו ואני בבעלותו וזאת אף בידועו כי הואnpos בידי המשטרה והמדינה עומדת לחלטו. על כל פנים, במועד תפיסתו, הרכב היה בבעלותו של הנאשם נגדו. זאת ועוד, מבלתי הרכב לידיו. ככל שלשkar תביעה כספית פתיחה בפניו הדרך להגיש תביעה מתאימה נגדו. נראה כי חילופי הרכב אין לטענת מסמרות בעניין, לרבות בנסיבות השינוי בנסיבות מהלך משפטי לביטול המכר, נראה כי חילופי הרכב אין משמעותו סוף פסקוק, שכן שkar יכול לברר את טענותיו במסגרת הדריך המתוויות בסעיף 40 לפס"פ הקובע כי: "היה אדם שאינו שותף לעבירה טוען לבעלות על החפץ שחולט או לזכות בו, רשאי הוא, תוך שנה מיום מתן צו ה啻לוות או תוך מועד נוסף שנקבע באותו צו, לבקש מנת בית המשפט שציווה על ה啻לוות לבטל את הצעו, ורשאי בית המשפט לעשות כן ולצوات על מסירת החפץ לבקשתו, לבעלותו או לשם מימוש זכותו בלבד, הכל לפי העניין".

.28 גם בחינת המקירה במשפטים של מידתיות וסבירות, אינה מביאה למסקנה שאין להורות על חילופי הרכב. לעומת זאת המדבר בפרשיה חמורה ועל מאפייני החומרה הגלומות בה עמדתי בהרחבה בגזר דין. צוין בקיצור כי מדובר

ב"מבחן" אליו הגיעו מספר נאים כדי לבצע פריצה מתחכמת שנועדה לגוזל של רב מבית מלאכה לייצור תכשיטים, כאשר לכל נאם היה תפkid ידוע ומוגדר. הנאם מושא הדיון כתע, היה הבעלים של הרכב, הוא נהג ברכב ותפקידו היה לנצח ולהתריע. העובדה כי מדובר בעבירות שנועדו להשיג בצע כסף תוך ניסיון לשילות רכושים של אחרים, מחיבת העברת מסר ברור, חד ומרתיע, לפיו מי שmagis את רכבו לצורך ביצוע עבירות עלול לאבד את רכבו.

29. סיכום של דברים, שאני מורה על חילוט הרכב (MSG סקודה מס' רישי 597-539-75) לטובת אוצר המדינה. הרכב יחולט על ידי המאשימה או באמצעות מי מטעמה. בהתאם למוסכם בין בנק המזרחי בע"מ לבין המאשימה, אני קובל עי מתוך הכספי הראשוני שיתקבלו מכירת הרכב יועבר על ידי המאשימה לבנק המזרחי בע"מ סכום המשקף את יתרת ההלוואה בגין רשום שעבוד על הרכב לטובת הבנק.

ב"כ המאשימה ישלח עותק מן ההחלטה לסניף בנק המזרחי.

ניתן היום, ט"ו כסלו תשע"ח, 03 דצמבר 2017, במעמד הנאם וב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ט"ו כסלו תשע"ח, 03 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.

חתימה